

@ oexbe@oexbe.gr

📍 Ιουλιανού 28, 10434 Αθήνα

☎️ 210 5224674 /210 5244837

🌐 www.oexbe.gr

Αθήνα 8/12/2020

Αρ. Πρωτ: 141

ΠΡΟΣ : - ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ : κ. ΚΥΡΙΑΚΟ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

- ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ: κ. ΧΡΗΣΤΟ ΣΤΑΪΚΟΥΡΑ

- ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ : κ. ΝΙΚΟΛΑΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

- ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ : κ. ΘΕΟΔΩΡΟ ΣΚΥΛΑΚΑΚΗ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ : - ΠΡΟΕΔΡΟ ΕΑΣ: κ. ΤΣΙΟΛΚΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟ

- ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟ ΕΑΣ : κ. ΝΙΚΟΛΑΟ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟ

ΘΕΜΑ: Τα ΕΑΣ μπορούν και πρέπει να βρεθούν στο επίκεντρο του εξοπλιστικού προγράμματος και της αμυντικής θωράκισης της χώρας

Η μακρά και παρατεταμένη περίοδος με τις υπερβολικές προκλήσεις της Τουρκίας και την κλιμάκωση της έντασης, αναδεικνύει για μια ακόμη φορά ως επείγουσα και επιτακτική την αναδιοργάνωση και ανάπτυξη της εθνικής αμυντικής βιομηχανίας, η οποία τις τελευταίες δεκαετίες βρίσκεται σε κατάσταση συνεχούς συρρίκνωσης και εντεινόμενης απαξίωσης.

Αξίζει να σημειωθεί πως η γειτονική Τουρκία αριθμεί πληθώρα πολυεπίπεδων αμυντικών βιομηχανιών, οι οποίες υποστηρίζονται με κάθε διαθέσιμο μέσο.

Τα Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα είναι η μοναδική Εταιρεία κατασκευής οπλικών συστημάτων και πυρομαχικών στη χώρα μας.

Αυτή, λοιπόν, η μοναδικότητά της σε ένα ευνομούμενο κράτος με σημαντικές, μάλιστα, αμυντικές ανάγκες λόγω της γεωπολιτικής πραγματικότητας, θα έπρεπε να μεταφράζεται σε «μοναδικότητα» ως προς τις επενδύσεις για την διαρκή παραγωγική ανασυγκρότηση και τεχνολογική της αναβάθμιση.

Δυστυχώς, όμως, εδώ και δεκαετίες καταγράφεται μια μόνιμα πτωτική παραγωγική πορεία με απώλεια τεχνολογικής και δεκάδων γραμμών παραγωγής, δίχως στρατηγικό σχέδιο.

Κατά αυτόν τον τρόπο, οι εταιρείες ΠΥΡΚΑΛ και ΕΒΟ αποδυναμώθηκαν σωρεύοντας χρέη, την ώρα που μεγάλες παραγγελίες, οι οποίες θα μπορούσαν με τις ανάλογες επενδύσεις να εκτελούνται από τα ΕΑΣ, εισάγονταν και εξακολουθούν να εισάγονται από το εξωτερικό με κόστος υπερπολλαπλάσιο από αυτό που θα απαιτούσε η εγχώρια **Αμυντική Βιομηχανία. Ταυτόχρονα, η Ελλάδα θα διέθετε επάρκεια στο συγκεκριμένο παραγωγικό εξοπλισμό, θα διασφαλιζόνταν θέσεις εργασίας και θα δημιουργούνταν νέες ενώ η προστιθέμενη αξία της παραγωγής θα διαχέονταν στην οικονομία της Πατρίδας μας.**

Τον Ιανουάριο του 2004 πραγματοποιήθηκε η ενοποίηση των δύο εταιρειών ΠΥΡΚΑΛ και ΕΒΟ από την οποία προέκυψαν τα Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα. Η ενοποίηση αυτή δεν συνοδεύτηκε από κανένα στρατηγικό σχεδιασμό ή επενδυτικό πρόγραμμα καταλήγοντας ουσιαστικά σε μια «ενοποίηση χρεών και ελλειμμάτων»...

Αποτέλεσμα της διαχρονικής αδιαφορίας των Κυβερνήσεων υπήρξε ο γενικός μαρασμός της Εταιρείας σε όλα τα επίπεδα.

Η συρρίκνωση του προσωπικού ήταν δραματικά ραγδαία με συνέπεια μέσα σε μια 20ετία από 8.000 εργαζόμενους να έχουν απομείνει σήμερα μόνο 450 ενώ και η οικονομική της κατάσταση είναι τέτοια που αδυνατεί να χρηματοδοτήσει ακόμη και τις υφιστάμενες παραγγελίες.

Τελευταία ατυχής πράξη του «δράματος» των ΕΑΣ ήταν το κλείσιμο του ιστορικού εργοστασίου της πρώην ΠΥΡΚΑΛ στην Ελευσίνα που διατηρούσε ευρεία γκάμα γραμμών παραγωγής σε πυρομαχικά. Η πώληση, πέρα από το εξευτελιστικό χρηματικό τίμημα λαμβάνοντας διαστάσεις μεγαλειώδους σκανδάλου, πραγματοποιήθηκε βίαια και δεν συνοδεύτηκε από σχέδιο μετεγκατάστασης των γραμμών παραγωγής.

Ειδικότερα, το εν λόγω Εργοστάσιο ενόσω λειτουργούσε είχε μετατραπεί σε χώρο άντλησης πετρελαίου λόγω της μεγάλης διαρροής των δεξαμενών των ΕΛΠΕ που γειτνιάζαν (συνεχίζεται και σήμερα με τεράστιες περιβαλλοντικές επιπτώσεις).

Αντί, λοιπόν, να αναγκαστούν τα ΕΛΠΕ, μέσα από ένα ρεαλιστικό τίμημα –βάσει της αξίας της γης, καθώς και της απόλυτης ανάγκης συνέχισης της λειτουργίας τους– να αναλάβουν και το κόστος μετεγκατάστασης, τελικά η συμφωνία «έκλεισε» στο ποσό των 25.690.000 € μόνο για τα γήπεδα.

Επιπρόσθετα, στη συμφωνία περιέχονται ακόμη πιο δυσμενείς όροι και προϋποθέσεις όπως ότι τα ΕΛΠΕ με την υπογραφή του συμβολαίου μεταβίβασης τον Απρίλιο του 2017 πλήρωσαν μόνο το 50% του τιμήματος ενώ το επόμενο 25% μετά από 3 μήνες και το υπόλοιπο 25%, εφόσον τα ΕΑΣ προβούν στην απορρύπανση των γηπέδων από πυρομαχικά και εκρηκτικές ύλες με την έκδοση σχετικών πιστοποιητικών. Μέχρι να συμβεί αυτό, τα κόστη φύλαξης και παγίων εξόδων (δημοτικών τελών, ηλεκτροδότηση κ.λπ.) βαραίνουν τα ΕΑΣ, τα οποία μέχρι και σήμερα πληρώνουν περίπου 100 χιλιάδες € το μήνα από το «μακρινό» 2017 που έλαβε χώρα η πώληση, ενώ καλούνται να αναλάβουν και ένα μεγάλο κόστος για την αποστρατικοποίηση. Δηλαδή τα ΕΑΣ, την ώρα που οικονομικά αιμορραγούν, συνεχίζουν να πληρώνουν, εδώ και 4 χρόνια για ένα Εργοστάσιο που έχει (ξε)πουληθεί...

Το βεβιασμένο και ανορθόδοξο κλείσιμο του εργοστασίου –με απουσία χρονοδιαγράμματος μετεγκατάστασης– είχε ως καταστροφική συνέπεια την απώλεια σημαντικότερων έτοιμων γραμμών παραγωγής πυρομαχικών.

Το σκάνδαλο αυτό του 2017, όπως και άλλα του πρόσφατου παρελθόντος (π.χ. η εκχώρηση της καταστροφής ναρκών σε ιδιώτη που ακολουθούσε μια μέθοδο αφενός μεγάλης επικινδυνότητας ατυχημάτων και αφετέρου περιβαλλοντικά καταστροφικής με τα υπολείμματα να διοχετεύονται στο υπέδαφος), χρεώνονται στις διορισμένες διοικήσεις και σε κυβερνητικές αποφάσεις για τη διευκόλυνση υλοποίησής τους (έγινε ειδικός νόμος για να επιτραπεί η πώληση του Εργοστασίου της Ελευσίνας).

Η ζημία για τα ΕΑΣ οικονομικά ανέρχεται σε εκατοντάδες εκατομμύρια και παραγωγικά είναι ανεκτίμητη.

Η εξέλιξη αυτού του χρονικού του γενικευμένου μαρασμού έχει ως κοινό παρονομαστή τις ευθύνες των Κυβερνήσεων με τις ανορθόδοξες πολιτικές και επιλογές, την έλλειψη ενός ολιστικού επιχειρησιακού σχεδίου και το διορισμό διοικήσεων με όψεις άλλοτε ανικανότητας και άλλοτε διαπλοκής.

Ως εργαζόμενοι και οργανωμένο Συνδικαλιστικό Κίνημα του κλάδου δεν σιωπούμε μπροστά στην μεθοδευμένη απαξίωση. Πολλές φορές έχουμε αναδείξει σοβαρά ζητήματα φέρνοντας στην επιφάνεια ενέργειες κυβερνητικών και διοικητικών παραγόντων που ζημίωσαν την Εταιρεία με αποκορύφωμα την αγωγή που καταθέσαμε μαζί με το Σωματείο της Ελευσίνας για το άτακτο ξεπούλημα του Εργοστασίου.

Αποτέλεσμα της συγκεκριμένης αγωγής είναι οι διώξεις που ασκήθηκαν σε βαθμό κακουργήματος στην τότε Διοίκηση των ΕΑΣ Χρηστίδη-Βασιλείου αλλά και στην τότε διοίκηση των ΕΛΠΕ.

Προς τιμήν της, η σημερινή Διοίκηση των ΕΑΣ έκανε πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της αγωγής για διαφυγόντα κέρδη, για την απώλεια αυτού του σημαντικού οικονομικού και παραγωγικού κεφαλαίου σε όφελος ιδιωτικών συμφερόντων.

Επανερχόμενοι στο σήμερα, επισημαίνουμε προς την Κυβέρνηση ότι αναμφίβολα η παραγωγική ανασυγκρότηση των ΕΑΣ, πέρα από ανάγκη των καιρών, είναι απαίτηση ΟΛΩΝ.

Η πραγματοποίησή της προϋποθέτει σοβαρότητα και όραμα, απαιτεί ολοκληρωμένο σχέδιο που θα τροφοδοτήσει πολιτικές και αποφάσεις ώστε αφενός να υπερβούμε το αδιέξοδο του «στραγγαλισμού» και αφετέρου να οδηγηθούμε στο Μέλλον με ισχυρή αμυντική βιομηχανία ως εγγυητή της εδαφικής ακεραιότητας αλλά και σαν πολλαπλασιαστική ανάπτυξης.

Φυσικά, καμία παραγωγική ανασυγκρότηση δεν «γεννιέται» από μόνη της, αλλά χρειάζονται στοχευμένες επενδύσεις και κεφάλαια κίνησης στη βάση πάντα ενός συνεκτικού στρατηγικού σχεδιασμού.

Η Εθνική Άμυνα δεν μπορεί να ταυτίζεται με λογικές μεγιστοποίησης κέρδους αλλά μεγιστοποίησης οφέλους για τη χώρα, χωρίς φυσικά να επιτρέπονται ασύδοτες πρακτικές στη διασπάθιση πόρων.

Όπως η Πατρίδα μας εξοπλίζεται με μαχητικά αεροπλάνα και πολεμικά πλοία, στο επίκεντρο του Προγραμματισμού πρέπει να βρίσκονται οι ανάγκες του Στρατού, καθώς και η εξάντληση των δυνατοτήτων παραγωγής τους με ίδια μέσα.

Σε αυτό το πλαίσιο και με αυτές τις σκέψεις, θεωρούμε κρίσιμο και κομβικό να μην στερούνται από τα ΕΑΣ κεφάλαια κίνησης.

«Το ζήτημα του ΙΡΑΚ»

Πιο συγκεκριμένα, από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, οι Εταιρίες ΠΥΡΚΑΛ και ΕΒΟ αγωνιούν και παλεύουν να εισπράξουν ποσό περίπου 130 εκατ. \$ που τους οφείλει το Ιράκ από υπογεγραμμένες μεγάλες συμβάσεις πώλησης πυρομαχικών το 1985, οι οποίες είχαν συναφθεί με το Υπουργείο Άμυνας του ΙΡΑΚ. Όπως γίνεται αντιληπτό, πρόκειται για ένα τεράστιο για την εποχή του 1985 αλλά και σήμερα ποσό, με τη μη είσπραξη του να έχει συμβάλλει στο οικονομικό αδιέξοδο των δύο –μετέπειτα μίας– εταιρειών.

Η ΕΒΟ είχε παραδώσει πυρομαχικά ύψους 83.214.000 \$ εισπράττοντας προκαταβολή 7 εκατομμυρίων και η ΠΥΡΚΑΛ είχε αντίστοιχα απαίτηση ποσού 53.834.541 \$. Μετά από πολλές δικαστικές περιπέτειες και οι δύο Εταιρείες δικαιώθηκαν στα Ελληνικά Δικαστήρια και στη Διαιτησία.

Επί πολλά έτη, και ειδικά τη περίοδο 1996-2000, οι εκπρόσωποι των δύο Εταιρειών (ΠΥΡΚΑΛ – ΕΒΟ) επιχείρησαν να βρουν λύση στο μείζον αυτό θέμα, διότι η Ιρακινή Αντιπροσωπεία δεν συμφωνούσε –όπως είχε υποχρεωθεί από τις δικαστικές αποφάσεις– να πληρώσει τα υψηλά επιτόκια που ίσχυαν τότε στη χώρα και έφταναν έως και 20% ετησίως, υπερδιπλασιάζοντας την μέχρι τότε οφειλή.

Το 1997, η Ιρακινή Αντιπροσωπεία πρότεινε στην Ελληνική να καταβληθεί στη μεν ΕΒΟ συνολικά (Κεφάλαιο + τόκοι με 4%) ποσό 128.000.000 \$, ενώ στην ΠΥΡΚΑΛ ζητούσαν τη μείωση της συνολικής αξίωσης ποσού 98.000.000 £ υπολογιζόμενο με επιτόκιο 5%. Δυστυχώς, τη δεκαετία του 1990, και με δεδομένο ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν νομοθετούσε σχετικώς ώστε να προχωρήσει ο συμβιβασμός που έφθανε τα 225.000.000 \$ (κεφάλαιο και μέρος των τόκων), οι τότε Διοικήσεις των δύο Δημόσιων Επιχειρήσεων δίστασαν να συναινέσουν και να αποδεχθούν την πρόταση με τις μειωμένες απαιτήσεις υπό το φόβο ποινικών ευθυνών.

Μετά τα γεγονότα του 2003 στο ΙΡΑΚ και την εκεί επικρατούσα κατάσταση, καθώς και τη σύσταση της νέας Εταιρείας των ΕΑΣ (συγχώνευση ΠΥΡΚΑΛ – ΕΒΟ), η νέα Εταιρεία συνέχισε να διεκδικεί την είσπραξη τόσο του αρχικού κεφαλαίου, όσο και των τόκων μιας 20ετίας συνεχίζοντας την αντιδικία με κατασχέσεις πλοίων και απόπειρα κατασχέσεων ακινήτων κ.λπ.

Παρά τα παραπάνω και αγνοώντας τη θέληση της Εταιρείας, το 2008 οι δύο Υπουργοί Οικονομικών της Ελλάδος και του ΙΡΑΚ υπέγραψαν στις 11-10-2008 στην Ουάσιγκτον, στη Γενική Συνέλευση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, συμφωνία διακανονισμού των οφειλών του ΙΡΑΚ προς τα ΕΑΣ, διαδόχου των Εταιρειών ΠΥΡΚΑΛ και ΕΒΟ.

Το Ελληνικό Δημόσιο χωρίς καμία εξουσιοδότηση από τα ΕΑΣ, παραιτήθηκε συνολικά από ένα τμήμα του κεφαλαίου και των τόκων 40 ετών υπογράφοντας να πληρώσει το ΙΡΑΚ 126.000.000 \$, με την αποπληρωμή να πραγματοποιείται σε 44 εξαμηνιαίες ισόποσες δόσεις ύψους 2.867.000 \$. Η καταβολή θα ξεκινούσε το 2019.

Με τα ευρύτερα οικονομικά προβλήματα, καθώς και την εφαρμογή των Δανειακών Συμβάσεων (Μνημονίων) στη Χώρα μας από το 2010 και εντεύθεν, τα ΕΑΣ βρέθηκαν στα πρόθυρα του κλεισίματος.

Το Υπουργείο Οικονομικών, προκειμένου να βελτιωθούν τα οικονομικά των ΕΑΣ, κύρωσε στο Ελληνικό Κοινοβούλιο το 2013 αυτή τη συμφωνία ώστε το ποσό της καθεμιάς από τις 44 δόσεις των 2.867.000 \$ να εισέρχεται στο Ταμείο της Εταιρείας.

Δυστυχώς, όμως, ενώ το Υπουργείο Οικονομικών έχει εισπράξει μέχρι τώρα τις 4 δόσεις που ανέρχονται στο ποσό των 11.500.000 \$, δεν τις αποδίδει στα ΕΑΣ επικαλούμενο τις κατά καιρούς αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου επιλέγοντας να στερήσει από την Εταιρεία ίδια κεφάλαια ζωτικής σημασίας για την παραγωγικής τη λειτουργία.

Με δεδομένη την ισχυρή πεποίθησή μας ότι η Άμυνα της Χώρας και η Ελληνική Αμυντική Βιομηχανία απαιτούν τη μέγιστη δυνατή σοβαρότητα και καθολική στήριξη, επιβάλλεται να υπάρξει μια ριζική αλλαγή στάσης που δεν θα προέρχεται ή θα αναλύει το παρελθόν, αλλά θα οδηγεί στο μέλλον με ανάπτυξη και όχι πολιτικές παραγωγικής μιζέριας, οι οποίες υπονομεύουν κάθε προοπτική. Μια σοβαρή, δηλαδή, προσέγγιση ώστε τα ΕΑΣ να υπερβούν την οικονομική και ρευστοτική ασφυξία. Η υφιστάμενη αδυναμία υλοποίησης προμηθειών πρώτων υλών για την εκτέλεση συγκεκριμένων σε εξέλιξη παραγγελιών είναι δηλωτική μιας κατάστασης «παρακμής», η οποία δεν συνάδει ούτε με τις εξοπλιστικές ανάγκες της Πατρίδας μας, ούτε με τον ευρύτερο ρόλο που δύναται να διαδραματίσει η Αμυντική Βιομηχανία στο μετασχηματισμό του εγχώριου αναπτυξιακού μοντέλου και την παραγωγική ανασυγκρότηση της ελληνικής οικονομίας.

Σημείο εκκίνησης και αναφοράς συνιστά η εκπόνηση ενός Ολοκληρωμένου τουλάχιστον Πενταετούς Στρατηγικού Σχεδίου Ανάπτυξης στο οποίο, μεταξύ άλλων, θα αποτυπώνεται η διάγνωση αναγκών σε πυρομαχικά και οπλικά συστήματα, θα αναλαμβάνονται ρεαλιστικοί στόχοι κάλυψής τους από τα ΕΑΣ, θα περιγράφονται συγκεκριμένα projects και επενδυτικές πρωτοβουλίες, καθώς και διαδικασίες αναδιοργάνωσης, παραγωγικής και τεχνολογικής αναβάθμισης.

Οι όποιες απόψεις που ακούγονται εντονότερα περί αναζήτησης Στρατηγικής Συμμαχίας και Συνεργασίας για την «εισροή» τεχνογνωσίας, την ενδυνάμωση της θέσης των ΕΑΣ στο διεθνή ανταγωνισμό και την επίτευξη ενός συνόλου μετρήσιμων στόχων, δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι αποσπασματική, επιλεκτική ή βραχύβια χωρίς ουσιαστικές δεσμεύσεις για τεχνολογικές και παραγωγικές επενδύσεις διασφαλίζοντας θέσεις εργασίας και δημιουργώντας πραγματική αναπτυξιακή προοπτική.

Επιτέλους τα αυτονόητα ας γίνουν πράξη!!!

Για την Ο.Ε.Χ.Β.Ε.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ε.ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ο ΓΕΝ.ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ι.ΚΑΤΣΙΩΝΗΣ